

P E R O T O M I Ć

S rce sve
S jaće kuca

Ah, ta ljubav

Pero Tomić
SRCE SVE JAČE KUCA
Ah, ta ljubav

Urednik:
FRANJO MILOŠ

Vlastito izdanje:
PERO TOMIĆ
Gorička 15
10370 Dugo Selo

Lektor:
INGRID BOBAN

Digitalno-grafička priprema:
CHRISTIAN T. BELINC

Slika na koricama:
»Nestvarni zalazak sunca« Srećko Niketić, Agencija PIXSELL

Slika na stranicama:
12, 19, 34, 45, 58 i 59 su iz albuma autora

Ostale slike:
su uzete sa »Free Stock Photos«, www.pexels.com

Vlastiti nakladnik: Pero Tomić, Dugo Selo, 2021.

ISBN 978-953-49396-0-4 (digitalno izdanje)

Objavljeno u ožujku 2021.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem ##.

PERO TOMIĆ

Srce sve jače kuca

Ah, ta ljubav

Vlastita naklada
DUGO SELO, 2021.

I J A S A M P J E S M A

*Dragi čitatelju,
pred tobom je prva zbirka pjesama Pere Tomića.*

Autor ove zbirke je u godinama kroz koje se dodir s »poezijom« ostvarivao, uglavnom, slušajući različite žanrove glazbe čiji je utjecaj, vidno, prisutan i rezultirao je zanimljivom i ohrabrujućom poezijom.

Ne budi prekritičan, ali ni premilostiv.

U Tomićevim pjesmama nećete naći dubokoumnu metaforičku poeziju s pitanjem: »Što je pjesnik htio reći?« To nije potrebno. Tomić nudi tople, nježne i pozitivne osjećaje s prizvukom humora. Jednostavnim jezikom slaže komadiće slagalice iz svoje svakodnevnice i života bojeći ih osjećajima, mislima, nadanjima koje je poželio podijeliti i s vama.

Svaka osoba je, na svoj način, poezija. Svaki život je jedna pjesma. Tomić je dio svoga života stihom oživio na papiru. Ohrabrujući potez.

Franjo Miloš

Varalica ti si

—♦—
Vrckastih ti očiju,
što te pitam gdje si
kad vrlo dobro znam
da varalica jesi.

Zarazan ti osmijeh
od uha do uha,
struk vitak. Lijepa si
od pete do glave,
tako mi kose plave.

Fališ mi! Fališ mi!
Od jutra do sutra.
Osmijehni se,
meni što te voli.
U boli, u boli.

Što mi radiš,
Nikoga ne pitaš.
Kamo te noge nose
tamo i skitaš.

Jer, varalica ti si
od pete do glave.
Daješ nadu svima,
a to mi ne štima.

Al' tako mi kose plave.
nije mi do šale.

**Fališ mi! Fališ mi!
Varalica ti si
oduvijek to znam.
I često te sanjam.**

**Al' tako mi kose plave,
nije mi do šale.**

Odlutala srno ranjena

Rekla si mi u snovima:
Moj! Najdraži moj!

Rekla si mi i nestala.
Danima te nema.
Ostade mi tvoja slika,
i poneka uspomena.

Odlutala srno željena!
Kakva je to kazna?
Ne vidim te danima!

Odlutala srno voljena!
Kakva je to kazna?
Ne ljubim te danima!

Srce ti kaže, ne laže:
tvoj hoću biti!

Čuješ li ranjena srno?
Nesretna trčiš ka vuku!
Vrati se srno, ne trči u crno.
Ne stavljaš me na muku.

Odlutala srno ranjena!
Kakva je to kazna?
Ne vidim te danima.

Odlutala srno ranjena!
Kakva je to kazna.
Ne ljubim te danima.

Procvjetat će oči moje

—♦—
Prođe zima i proljeće,
sunce prži, grije, grije,
lastavice mlade lete
tvoje lice tužno li je?
Znaju, čute lastavice
zato sada ne pjevaju.

Zašto Jelo, Jelice
skrivaš svoje okice
uvijek kada sretnoš ga
tu na kraju ulice?
Znaju tihe lastavice,
zato sada iščekuju.

Jelo, Jelo, Jelice
ne treba ti tužno lice.
Ti ga sada ostavljaš?
Nisi kriva ni za što!
Znaju drage lastavice
pa se zato nadaju.

Nisam ja od kamena!
Procvjetat će okice,
lice moje blistat će
drugog kada nađem ja.
Propjevat će lastavice
i u mojim očima.

Dosta mi je starih rana

—♦—
Zašto gledaš me
ko neznanca, siromaha?
Bogat nisam, srce imam.
Gledaj me bez uzdaha.

Neka kažu tvoje oči
nedostaju li ti majske noći,
miris lipa i bagrema
zagrljaji kojih nema.

Ne trebaju meni nove,
dosta mi je starih rana.
Ponekad se bar nasmiješi,
sjetimo se vedrih dana.

Nemam zlato ni ferari,
znam ponekad da to pali,
ali srce zlatno imam,
čtvrt, pola, cijelo dilam.

Pregledaj ga, izgorjelo,
uzmi komad, pola, cijelo.
Ne brini se ti za mene
živjet ću od uspomene.

Ne trebaju meni nove,
dosta mi je starih rana.
Ponekad se bar nasmiješi,
sjetimo se vedrih dana.

Sjeti se ponekad zelenog neba

—♦—
Predvečerje, osam sati.
Sam za stolom.
Duša pati.
Sa svojim bolom,
a pred očima mi ti.

I četvrti juli je
hiljadu devetsto
osamdeset prve.
Dvije ruke dodirom u jednu.

A ti, vidiš li još Krku?

Noćno plivanje, šetnje,
naše ludosti?
Neprospavane noći
bezbrižne mladosti?

Sjeti se ponekad akcija.
I Suhe Krajine.
Zelenog neba u rijeci.
Paviljona broj dva i mene.

Sjeti se, teško nije
prepoznati sjene
nas skupa od prije.

Crna vilo

Gto se tebi mladoj snilo
ovih noći crna vilo?

Do ponoći sjever grubi
mjesto dragog mene ljubi.
Od ponoći se, mjesec mladi,
I moj dragi sa mnom sladi.

Hej, vilo, crna vilo,
tebe ljubiti je mило.
I neka se mjesec mladi
s tvojim dragim tobom sladi.

Što ti nedostaje ovih dana
crna vilo nasmijana?

Karanfili, karanfili
da mi moj donese mili.
Karanfili, karanfili
i poljupci dugi, mili.

Hej vilo, crna vilo,
tebe ljubiti jeste mило.
I neka se mjesec mladi
s tvojim dragim tobom sladi.

Kaži meni crna vilo
iza snova što se zbilo?

A romantic scene at sunset. The sky is a mix of dark blue and vibrant orange. A crescent moon is visible in the upper left. A silhouette of a person wearing a hat and a long coat stands on a dark horizon, looking towards the right. The person's hair is blowing in the wind. Several birds are flying in the sky on the left side.

Stiglo, stiglo je cvijeće,
u duši mi je proljeće,
poljupci mi nedostajati neće
i s milim imam sreće.

Hej vilo, crna vilo,
tebe ljubiti jeste milo.
I neka se mjesec mladi
s tvojim dragim tobom sladi.

Zašto plivat' kontra struje

—♦—
Vatreno me želiš,
daješ mi do znanja.
A voliš li me?
Duša moja sanja.

Odgovor od srca nemam
pa i dalje plivam, skitam.
Riba si ti, riba sam ja!

Visok napon! Puno vati!
Kontra tebe, jake struje.
Kako li ću zaplivati?
Tijelo mi iščekuje.

Odgovor od srca nemam
pa i dalje plivam, skitam.
Riba si ti, riba sam ja!

Visok napon! Puno vati!
Zašto uvijek kontra struje?
Hajmo skupa zaplivati.
Riba si ti, riba sam ja!

Hladan džin

—♦—

Na trideset i tri plus
srce joj je hladno bilo.
Tugujem u vreloj noći.
Čašu džina mi natoči!
Neka bude hladna čaša
kao moja bivša šaša.

Džin neka me podsjeća
na sunčana proljeća,
na dane kad je pjevala
i sreću obećavala.

Da ranjenoj duši prija,
dodaj malo više leda.
Glava bit će mi bistrija.
Džin hladniji ne ujeda.
Iza čaše druge, treće
vratit će se dani sreće.

Džin neka me podsjeća
na sunčana proljeća,
na dane kad je pjevala
i sreću obećavala.

Ne zuji, sleti pčelice

Zna i pčelica svaka
da nisam proljetni cvijet.
Zuji i izdaleka gleda.
Traži li, traži meda?

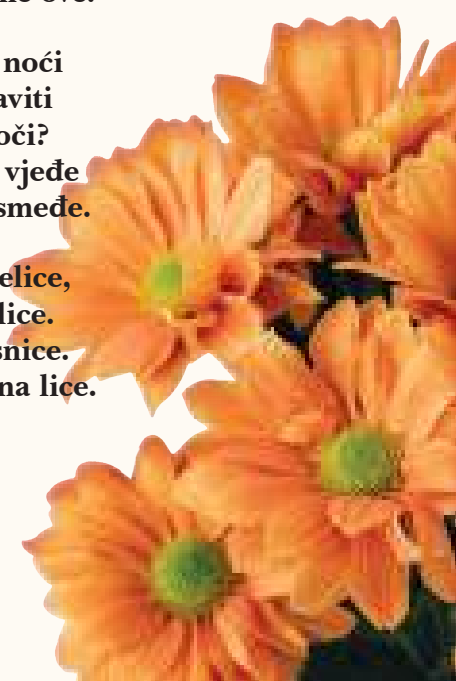

Pitam se svake noći
kako ću zaboraviti
te tvoje plave oči?
Jer, čim sklopim vjeđe
vide ih moje oči smeđe.

Ne zuji, sleti pčelice,
kad te nektar slatki zove.
Dok se nisi umorila
poljubi medne usne ove.

Pitam se svake noći
kako ću zaboraviti
te tvoje plave oči?
Jer čim sklopim vjeđe
vide ih moje oči smeđe.

Ne zuji, sleti pčelice,
ti najveća radilice.
Zaposli svoje usnice.
Vrati mi osmijeh na lice.

Pitam se svake noći
kako ću zaboraviti
te tvoje plave oči?
Jer čim sklopim vjeđe
vide ih moje oči smeđe.

Ne zuji, sleti pčelice.
Malo ubodi u srce.
Neka i meda bude
kad nam usne polude.

Pitam se svake noći
kako ću zaboraviti
te Tvoje plave oči.
Jer čim sklopim vjeđe
vide ih moje oči smeđe.

Voljela me korona

Zvao sam je, zvao sam je,
na večeru, uz svijeće.
Nije došla, nije došla!
Kakve sam ja sreće?

Ne zna ona, ne zna ona,
da voli mene korona
više nego gripa prava,
više nego ljubav stara.

Poslao sam joj i cvijeće,
karanfile, ljubičice.
Bacila je sve u smeće!
Kakve sam ja sreće?

Ne zna ona, ne zna ona
da voli mene korona
više nego gripa prava,
više nego ljubav stara.

I pjesme sam joj napisao,
želio da bude sretna,
vrućicu da nikad nema.
Kakve sam ja sreće?

Kad humak prekrije trava
sve bit će čisto, jasno
saznat će i ona, al kasno.
Takve sam ja sreće!

**I ona, saznat će ona,
da voljela me korona
više nego gripa prava,
više nego ljubav stara.**

Lakše ćeš zaboraviti

*N*e sanjaj me ti previše!
Dovoljno je i ponekad,
ako ti je malo stalo.
Lakše ćeš zaboraviti
kada sanjaš malo.

Sanjar jesi, sanjar budi,
al' ne sanjaj dugo, dugo
da ti srce ne poludi.
Lakše ćeš zaboraviti
kada sanjaš malo.

Ne ljubi me ti previše!
Dovoljno je malo više
nego jučer i prekjučer.
Lakše ćeš zaboraviti
kada ljubiš malo.

A ako me zaboraviš,
možda ću ja sanjati tebe.
Predivan je to osjećaj.
Milujem te, grlim, ludim,
žudim, ljubim pa se sretan budim.

Nemir

—♦—
Kad pogledam
sliku ti na stolu
unesesh nemir
u moj svemir.

Danju zaklanjaš sunce,
noću mjesec, zvjezdice.
Samo tebe vidim
i kad zažmirim.

Ne znam koliko puta
sliku gledam.
Volim ovaj nemir
što unosiš mi u svemir.

Kazna

—♦—
Dobrodošlica: cjelova dva,
u obraz lijevi i desni.

Još ćutim parfem strasni
kad ljubi plavušu maznu
u vrat za kaznu.

Zašto kazna?

Čudi se plavuša mazna.
Zgriješila ništa nisam.
Malo radoznala sam.

Red je i da ipak sazna.

Blista ti lice! Blista ti!
Oči k'o rubini plavi.

Dovoljno je to grijeha,
presuđujem u glavi,
za cjelova tri.

Volio bih češće.
Nek plavuša griješi.
A ja, kao sudija,
kaznu njoj odriješi.

Hoću u oblake

*P*itala me sramežljivo
hoću l' s njom u oblake?
Grлити ju, ljubiti iznad svih?

Mozak stao. Ja prozborih:
Može srećo noći svake.
Kroz oblake zvijezde spazih.

Hoćeš li me gore čuvati
da ne padnem s visine?
Ne brini se luda glavo
moja ljubav za to brine.

Uznijeću te iznad neba.
I zvijezde ćeš zavoljeti.
Pasti nećeš dok me ljubiš.
Rob si moj dok ljubav moliš.

Griješno ti je srce svetice

—♦—

*N*e cvjetaju bagremi više,
ni sreća na umornom licu.
Otkada me ne gledaš,
zamišljam mračnu tamnicu.

Griješno ti je srce, svetice!
Zato što me nisi voljela.
Griješno ti je srce, svetice!
Zbog tebe me duša zaboljela.

Mogla si i drugačije zgriješiti,
usnama poljupce saditi,
kao cvijeće sreće po mome licu,
kao ljekovitu kamilicu.

Griješno ti je srce, svetice!
Zato što me nisi voljela.
Griješno ti je srce, svetice!
Zbog tebe mi duša oboljela.

Danima, noćima čeznem

j, ljubavi! Što si predaleko?
Dani sve kraći, noći sve duže.
Što da ti lažem, nesrećo moja?
I u magli iskrice kruže.

Danju želim da te vidim.
Noćima ne spavam, pijem.
Danima, noćima čeznem.
Da puno volim ne smijem.

Oprosti! Duša mi je krhka.
Valja izdržati do jutra.
Ako slabo srce prepukne,
kako ću te voljeti sutra?

Danima sanjam da ljubim.
Noću suze tiho lijem.
Danima, noćima čeznem.
Tebe volim, a ne smijem.

Magla se digla, tuga me stigla!

Kad prođu jesenje kiše

—♦—

Da je malo, malo sreće,
nisam znala, nisam znala.
Znala sam,
jesen siva kad dolazi
bujno cvijeće tad prolazi.

Željna sreće otišla si
s ružama, nasmijana.
Harmonika svirala je
vedre note toga dana.

Da je malo, malo sreće,
nisam znala, nisam znala.
Znala sam,
jesen siva kad dolazi
kao cvijeće da prolazi.

I kad prođu hladne kiše,
osmijeha ti ne bude više.
U srce useli se tuga
tad nazovi starog druga.

Da je malo, malo sreće,
nisam znala, nisam znala.
Duša pati,
kao cvijeće što prolazi
jesen siva mi dolazi.

**Predaj meni pola tuge
da ti strepnja bude manja
da te vidim kao nekad
sa osmijehom na usnama.**

Ne budi me anđele

*Z*ašto me budiš, anđele?

Za pokoru nisam spremna!
Griješna sanjam da sam voljena.
Zbog nečistog srca moga,
vidim njega, živa, al' slomljena.

Dodaj mi i san u grijeh!
Tijelo ću mu liječiti noću.
Ne budi me usred terapije.
Srce njegovo žarko hoću.

Ne budi me, anđele!

Grijuh ili ne, hoću još sanjati!
Ma koliko nas boljelo,
ljubit ću ga i milovati.
Uzeti mu srce cijelo.

Anđele! Listi grijeha
dodaj i taj srca mog.
Za pokoru nisam spremna.
Tijelom liječim voljenog.

Ne budi me, anđele!

Ne boj se ljubavi

—♦—

*N*edne, nemirne, vatrene
usne više nisi dala.
Kušao sam samo jednom.
Čega si se to prepala?

Bojiš li se ljubavi
nesreće kakva ja sam?
I mene je malo strah,
ali, pozitivac sam.

A i srce mi reče:
Struna desna zategla.
Lijeva gori, peče.
Tko će to da popegla?

Zbog tebe ljubavi,
majstora tražiti neću.
Čekat ću ko ubavi.
Dok boli, tebi pisat ću

balade. Kad noću čitaš
osjetit ću tvoju sreću.
I kad energije nemaš,
čitaj. Zapali svijeću.

Ne boj se ljubavi!

Oprostit ću ti ljubavi

—♦—

Janjao sam vrelog dana
ljuljamo se sred oceana.
Jugo ti raspliće kose,
valovi nas nose, nose.

Zaboravit neću ljubavi!
Što malo si me ljuljala.
Mogla si i zeru više,
vozati me, više, više.
Oh Sanela! Oh Sanela!
Zašto nisam jugo tvoj?

Obećala si mi doći
na kavicu i kolače.
Prevarila samu sebe
pa ti srce bolno plače.

Oprostit ću ti ljubavi!
Što malo si me lagala.
Mogla si i zeru više,
lagati me, više, više.
Oh Sanela! Oh Sanela!
Zašto nisam jugo tvoj?

U mislima, u snovima,
rasplićem u tamnoj noći,
metre crne, crne kose
i nadam se da ćeš doći.

Tugujem! Žalim ljubavi!
Što malo si me voljela.
Mogla si i više, više,
ljubiti me, više, više.
Oh Sanela! Oh, Sanela!
Zašto nisam jugo tvoj?

Srce sve jače kuca

—◆—
Osmijehom čarobnim
si me zarazila.
Virus srcu mio!
Imunitet mi je
u tren oslabio.

Pogled vragolasti
razum mi pomuti.
Slatke li bolesti
od koje nisam cijepljen
u ranoj mladosti.

Kako bolan preživjeti?
Zaraženo srce pita.
U suton tražim tvoj osmijeh.
Na obzoru sunce puca,
a srce sve jače i jače kuca.

Dva modra rubina

—♦—
Preko Save vedra lica
zauvijek si otišla.
Srce mi odnijela.
Ostavi me mlada pokisla.

U grudima tuga osta.
Ne vidim rubine plave.
Duša plače. Vina dosta.
Sve mi crno oko glave.

Pregazit ću pijan Savu,
crnjak hladni će pomoći.
Potražit ću kosu plavu,
vragolaste tvoje oči.

Dva tvoja modra rubina
što svijetle mi u noći.
Vidim ih! Crnog li mi vina!
Do ponoći. Od ponoći.

Zovi me u san

*S*de mi zadnji vlak,
vragolanko mala,
gdje najljepši je mrak
u san nisi me zvala.

Zovi me! Zovi svaki dan.
Otjeraj mi sive more.
San mi bit će prekrasan.
Ne dočekuj sama zore!

Zovi me! Nemoj stati!
Vlak ne kasni, belaj bit će.
Na vrijeme ga ti uhvati.
Moje usne tvoje stići će!

Pčelica i bagrem

 Kad bagremi su bijeli,
gladne pčele traže meda.
Uzavrije sokak cijeli.
Mlada pčela sretna gleda.

Susrela je oči smeđe,
a pupoljci meda puni.
Zatvorila svoje vjeđe.
Pod bagremom san ispuni.

Mlada trava. Pčele zuje.
Nigdje mrava. Sve se čuje.
Presretna je. Sad caruje.
Blista. Cvijet oprasuje.

Ribica zlatna

*R*ibica tijela zlatna
osmijeha čarobnog,
ušeta u mrežu
ribara tihog, starog.

Nade se na suhom
i ribara zamoli:
»Pusti me u vodu!
U slobodu!
Tri želje ti ispunim?«

»Nemam tri.

Novu mrežu imam.
Samo želju jednu.
Veselu da te gledam
svaki dan u tjednu.

Ribice iz mreža bježe,
a krpam ih godinama.
Rane još su mi svježje.
Plivaj u mojim venama.
U slobodu nek te vode,
u luku tvog života!

Plivaj! Samo plivaj!«

Ribica zlatna u čudu.

»Jedna želja?

Koji sretnik si ti?

Ja bez vode.

Kako do slobode?»

Duboki su oceani.

Rijeke plitke.

Mora slana.

**»Želje ću ti ispuniti,
jednu, dvije, tri...«**

»Plivaj, samo plivaj!«

Nije ti lako

Znam. Ni tebi lako nije,
kad vatreno srce imaš.
Htjele bi ga sve bekrije
u mraku da ih snivaš.

Jesi li se zapitala
zašto mlado srce pati.
Zašto ga nisi meni dala?
Volio bih žarko znati.

Ko ti kose raspliće,
miluje grudi zanosne
i u snu dok zora sviće
ljubi usne ponosne?

Ljubavi! Znam nije ti lako.
Teško je bekrije vagati.
Tvoje tijelo želi svatko!
Pa i ja. Neću ti lagati.

Vrućica

*N*estaješ.

Dere vrućica.
Premalo me paziš.
Srce mi ne daje.
U san dolaziš.

Gorim.
Požuda nestvarna.
Vatra u grudima.
Duša umorna.
Budim se u suzama.

Zaspim.
Vatru u očima ti vidim.
Mazi mi srce srećica.
Vatra vatri se smiješi.
Nestaje vrućica.

Putuj tugo

Kafane pocrnile.
Svaka moju tugu zna.
Mladost burnu sahranile.
Stolica do mene prazna.

U krvi puno promila.
Nastupila ljuta kazna.
Sreća me je napustila.
Ispod stola stakla razna.

Daj pusti baladu koju,
i isprati tugu moju!

Putuj dugo moja tugo!
Ne vraćaj se u kafane,
da ne gledaš sve mi mane,
dok ja liječim ljute rane.

Putuj dugo moja tugo!
Ne vraćaj se nikada,
bez tebe ću piti dugo,
vino mi je melem sada.

Ta predivna kišna noć

—♦—
*G*odina stara izmiče.
U krevet sada ćeš poć.
On tebi usne ljubit će.
Bit će ti predivna noć.

Sreću moju ukrade.
Srce puca, gori, peče.
A kafane ne rade
dušu da mi liječe.

Nazdravljam s tugom.
Oči mi oblaci kišni.
Liju suzu za suzom.
Bez tebe svi su suvišni.

Roselina

—♦—
*L*ubav daleku sanjam.
Budi me Roselina.
Nisam dobro! Žedna sam!
Trebam mi vitamina.

Čime da te napojim?
Džina već je nestalo.
Suzama svojim
dok srce nije stalo?

Zelenu ružu volim.
Koktel suza i džina,
raspuklog srca točim.
Raduj se Roselina.

Džina nestalo!

Oči plave proplakat će.
Suze do zore točit će.
Malenu ružu pojit će.

Roselina procvjetat će.

Deset dana

Deset dana prohujalo,
suho lišće je otpalo.
Sunca nema, samo vrane
savijaju gole grane.

Deset dana u kafani,
trusio je Požežanku.
Sokolice to su znale
nisu orla čekale.

Iz ofsajda sad će
sletjet na lužnjaka
i otjerati crne vrane
s posljednje grane.

Kad olista na proljeće,
vratit će se laste, rode.
Na hrastu sokol čekat će,
Sokolice zapjevat će.

Ah, ta trgovina

Došla si namjerno.
Bijah posve blijed.

Daj mi puno ljubavi,
i svoj, najbolji med.

Preturam police
i pronađoh med.

Ljubav mi u srcu,
Al' okolo led.

Prekršaj činim.

Turam ispod tezge
robu bez cjenika.

Misli pozitivno,
nema poreznika!

Igraju usnice,
nisam više blijed.

Darujem ti srce!
I extra, najsladi med!

Kriv sam

Priznajem, kriv sam
što volio te nisam
detaljnije i više!
Volio sam te dovoljno
od svih drugih najviše!
A tebi je bilo
malo, premalo!

Priznajem, kriv sam
što cvijeće volio nisam
ni zalijevao kao ti!
A mirisao jesam
kad je procvjetalo.
Tebi je to bilo
malo, premalo.

Priznajem, kriv sam
tugu ti ukrao nisam.
A htio sam.
Priznajem, kriv sam
što srce ti vidio nisam!
Slijep sam bio.
Tebi je to bilo
više, od previše.

Dioptrija

Kaže meni moja draga
da sam gorki idiot.
Nazva me i kretenom.
I đubretom na kvadrat.

Jesam, stalno nešto smeten.
Nekad jesam. Možda nisam?
Ne znam. Jesi li u pravu
upitat ću prvu garavu.

I pitao sam djevu crnu:
Vidiš li me k'o kretena?
Prekrižila se tri puta!
Pa ta žena pojma nema.

Sretnem drugu i nju pitam:
Vidiš li u meni idiota?
Gleda u me sva u čudu.
Nek' je bude baš sramota.

Plavuša je proročica.
Jesam li ja đubre? Pitam.
U kuglu se zagledala.
Nisi, reče. Sretan nazad hitam.

Ljubu mračnu, ljutu sretnem.
Meni lice srećom blista.
Nisam đubre, idiot ni kreten.
Tebi nije, meni je savjest čista.

Dva voljena druga

Nesreća nikad ne dolazi sama,
uz crnu svjetlost tuga je stiže!
Što je život? Uvijek neka drama.
I kraj je, kraj je, sve bliže, bliže.

Crna sjenka moja su od zore,
nesreća i tuga u sva doba.
Jašu kao dva voljena druga.
Prate me, od rođenja do groba.

Nesreća je samo moja,
moji grijesi, moja djela.
Al' od tuge, tuge rado
uzmi dio ako bi htjela.

I kad čuješ da me nema,
pismeni pečat, crna slova,
iza mene ostala si
ti velika ljubav moja.

Za mene nema lijeka

—♦—
Kaže meni psihijatar
skrenuo si, lud si malo,
a ja velim daj lijeka
nek zaradi apoteka.

Obišao sam sve po redu,
prva, druga ...i deveta,
i deseta apoteka
za mene nema lijeka.

Idem kući tugujući
bolestan sam, lud sam malo,
otkad zađe sunce moje
smiješkom što me ogrijalo.

Liječit ću se u kafani
apoteka pokraj šanka,
mirogojček medicinu
točit će mi crna Anka.

U doba sivila malo i ludila

—♦—

Došlo neko doba sivo
dvadesete u proljeće.
Korona život stavi na krivo,
a procvjetalo cvijeće.
Tko li će da ga bere?

Karantena tu je sada
i ozbiljno se prihvaća.
Pa i čeljad vrlo mlada
zna da nema baš proljeća.
Kome cvijeće da bere?

Zbog korone što nam dođe
svi u kući zatvoreni.
Kako kada ljeto prođe
plod ubrati prirodni?
Sivo, sivo, sivo doba!

Naredbe s vrha zemlje
složno nam koke poslušale,
dva su metra ispred pijetla,
mnogo cvijeća pozobale.
Zato koke vole cvijeće.

Ni moj pijetao ne zna bolje
na koke se ugledao.
Pozobao triput više.
I njemu se crno piše.
Siva krijesta mog pjetla?

Zašto zakon o dva metra
vrijedi i za moga pijetla?
Koke sve redom pobjegle.
Sutrašnjica nije svijetla.
Koroni se omča sprema?

Kod nas malo što uspijeva,
korona to nije znala.
Sirotica! Da je znala,
ne bi nikad navraćala.
Koroni se loše sprema?

K'o nezvani crni gost
u život nam ušetala.
Povijest je zabilježila;
ubiše je godine druge.
Džaba se je razmahala.

Bit će kruha, bit će germe

—♦—

Sinoć naša pekarica,
zvana Mala Mica,
trči kao jarebica.
Posao je u pitanju
treba kruha u svitanju.

Čemu trka Mico Mala?
Korona se zahuktala,
germa nam je ponestala.
Nama kvasac kad ne stiže
kako kruhek da se diže?

Loš mi Konzum – Lidl – i – Spar,
kvasca ima ko par-nepar.
Plodine su malo bolje.
Daleko su, daleko su!
Eto meni glavobolje.

Kemičari vele nama,
pekari su bez problema
od germe se kruhek diže.
Kako, bolan, kad je nema?
Zato sam ko jarebica.

Briga su mi kruh i dragi,
za oboje trebam kvasac.
Kuvam tijesto neka raste.
Čekam, čekam i od ništa
palim plamen u ognjišta.

Za rođendan tebi Marina

—♦—
Baš si fina Marina!
Slatka kao cvjetni med.
Imaš nevin pogled
što otapa svaki led.

Rodendan ti, Marina,
proslaviti sada treba
zbog prošlih sivih dana
kojima korona vreba li vreba.

Malo drugara i jarana.
Sretan život tebe zove.
Proslavi ga svakog dana
i uz vino i stihove nove.

Živjela! Nazdravi svima,
nije ti rođendan prvi.
Budi vedra! Uvis čaše
uz kapi Ždrepčeve krvi.

Zašto žuriš niz ulicu

Zašto žuriš niz ulicu
svako veče u maglicu
nešto prije deset sati?

Trčim ja, trčim ja,
korona me je sustigla.
K'o da je atletičarka.

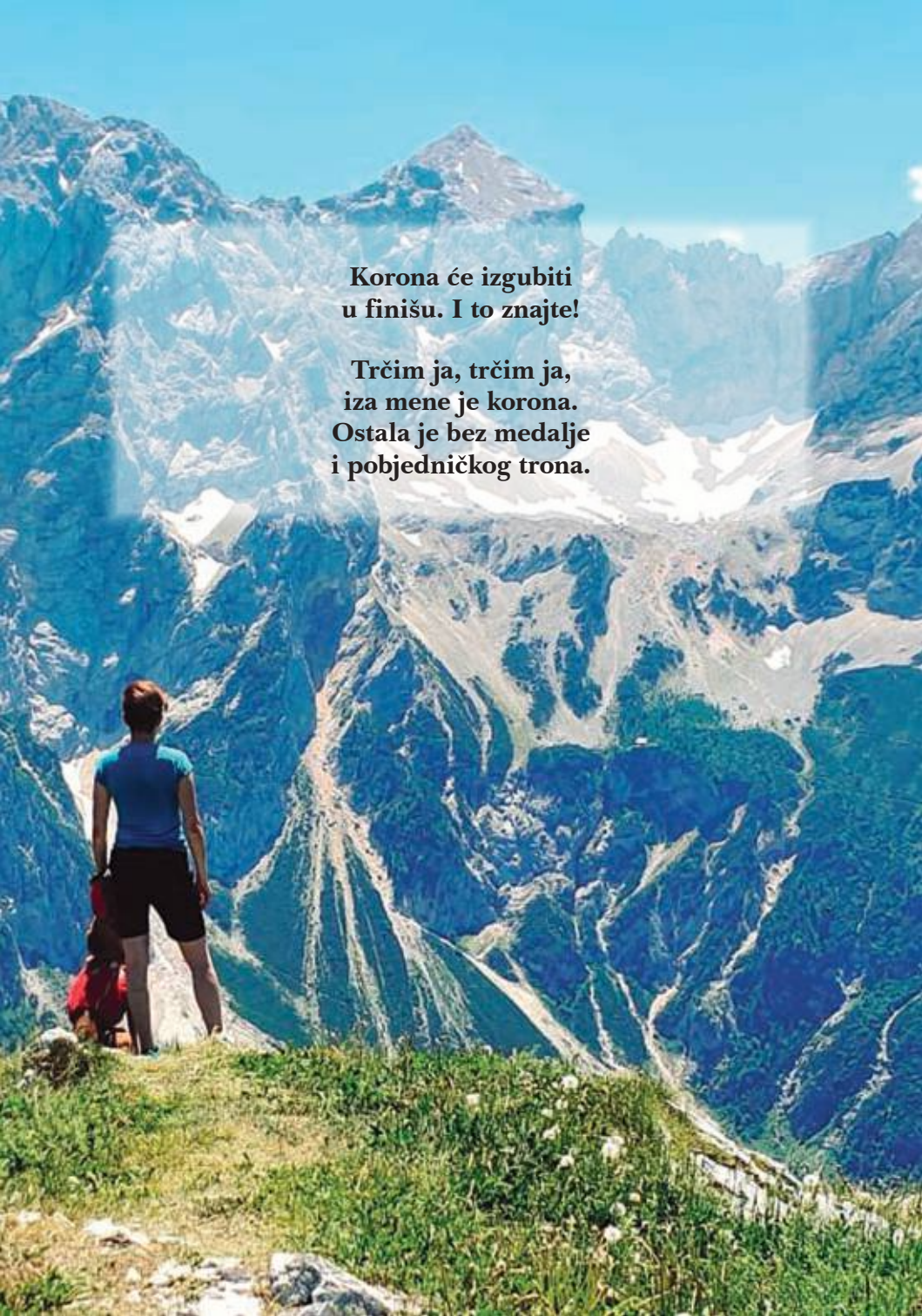
Ne zna ona da treniram
trčanje na duge pruge
po tri puta svakog dana.
Jer znam da mi nema druge!

Žurim, trčim, bježim ja,
korona me je sustigla.
K'o da je atletičarka.

A treniram godinama
i u zoru, i po danu.
Sad počela sam i navečer,
trčati vani i po stanu.

Bježim ja, bježim ja,
korona me je sustigla.
K'o da je atletičarka.

Medalja mi sada treba,
pobjednike samo pamte.

A person with short reddish-brown hair, wearing a light blue t-shirt and black shorts, stands on a grassy mountain ridge. They are looking out over a vast, deep valley. The valley floor is a mix of green grass and brown earth, with several winding paths or roads. In the distance, majestic mountains rise, their peaks and ridges covered in patches of snow and ice. The sky is a clear, bright blue. The overall scene is one of a high-altitude mountain landscape.

**Korona će izgubiti
u finišu. I to znajte!**

**Trčim ja, trčim ja,
iza mene je korona.
Ostala je bez medalje
i pobjedničkog trona.**

Padao sam više puta

—♦—
Padao sam više puta,
padao i ustajao,
mnogo sam zaboravio,
ponešto i zapamtio.

Deset ljeta sam imao,
kad puno su se zatresli,
kuća na vrhu brijega,
šljive i orasi stari.

Kanta vode se prosula,
pao sam, pao, plakao...
Sunce to vidjelo nije.
Padao sam, ustajao...

Majka me je utješila,
ništa tako strašno nije.
Bit će vode! Bit će vode!
Iznenada sunce sije.

Banjaluka je plakala!

Desetljeće moje treće,
vratit se nikad neće,
al' Sarajevo i Trebević
mlado srce zapamtit će.

Olimpijadu su spremali.
Brigade se takmičile.

Trebević pošumljavali.
Borove sadile ruke čile.

Jedno jutro, a prije pet,
opet trese majko mila.
Zaškripao moj je krevet.
Banjaluka malo bila.

Sarajevo imalo sreće
nije bilo štete veće.
Brigadiri pravac šuma,
i pjesme su usta puna.

Sarajevo, ljubavi moja...

Zagreb me matirao.
Više puta padao sam.
Padao, bankrotirao.
Iznova život gradio sam.

Kronika piše: godina
dvijetisućedvadeseta,
mjesec: po redu je treći,
crni dan: dvadesetdrugi.

I Zagreb nesreća snađe,
jarko sunce ne izađe.

**Potreslo ga crnog dana.
Srušile se zgrade u proljeće,
ali toranj katedrale,
kao i ja odoljet će.**

**Da bude manje nesreće,
mnoge ruke pomagale.
Trećeg dana u proljeće,
mnoge oči su plakale.**

**Nije važno tko smo, što smo,
mnogi jesu ugroženi.
Anamarije sad nema!
Budimo sad solidarni.**

**Zagrebe, srce pokaži!
Zagrebe, sad podigni se!**

Mišinčani tiho će poč'

—♦—

Dvadeseto je stoljeće.
Devedeset i druga, proljeće.
Mišinci napola pusti,
beskrajna tuga,
i oblaci tamni gusti.

Grmljavina. Tišina.
Ječe topovi.
Slavuje ne čujem.
Otjerali ih lopovi.
Barutni dim udišem.

Dvadeset dana i noći
kiša je padala, lila.
Pitanja se roje? Mati!
Hoće li podno Krnjina
Sunce ikada zasjati?

Spavali ni trena nismo.
Noćima mjesec se stidi.
iza oblaka se krije,
ne može gledati kako
umiru i pate komšije.

Mokri do kože od kiše i suza.
Oblaci su suze lili
tu cijelu, cijelu noć.
Znali su da već od jutra
Mišinčani s tugom će poč'.

Sunce nam sijati neće.
Mišinčani tiho su otišli.
Brdo tuge ponijeli.
Kuće i zavičaj, svoj Cer ostavili.
I pretke sahranjene u Kamenju.

Svakog je srce boljelo.
Selo izgorjelo.
Kiša tad padala nije.
Kroz dim i sunce je vidjelo,
pate nam i komšije.

Na grobu

—♦—
*N*a grobu mi
ne sadite cvijeće.
Biće bujno, šareno.
I lijepo.

Prolaznici će gledati
cvijeće i moj grob.
Tijelo mi treba mir.
Duša spokoj.

I za života. I za smrti.

Zelena je trava
oku za smirenje.

BIOGRAFSKI PODACI O AUTORU

PERO TOMIĆ rođen je 12.03. 1959. g.
u selu Mišinci, općina Derventa,
Bosna i Hercegovina.
Osnovnu školu pohađao je u Maloj
Sočanici i u Mišincima.
Srednju ekonomsku školu je pohađao u
Doboju i maturirao 1977. g.

Od 1977. do 1992. g. radio je u Tvornici autodijelova
»Mehanika« u Derventi.

Učesnik je više omladinskih radnih akcija uz koje ga vežu
lijepo uspomene na drage ljude.

1992. g. preseljava u Zagreb.

Od 1993. g. radi kao trgovac.

Vlasnik je Trgovačkog obrta DERBENT.

S A D R Ź A J Z B I R K E

I ja sam pjesma	5
Varalica ti si	7
Odlutala srno ranjena	9
Procvjetat će oči moje	10
Dosta mi je starih rana	11
Sjeti se ponekad zelenog neba	13
Crna vilu	14
Zašto plivat' kontra struje	16
Hladan džin	17
Ne zuji, sleti pčelice	18
Voljela me korona	20
Lakše ćeš zaboraviti	22
Nemir	23
Kazna	24
Hoću u oblake	25
Griješno ti je srce svetice	26
Danima, noćima čeznem	27
Kad prođu jesenje kiše	28
Ne budi me anđele	30

Ne boj se ljubavi	31
Oprostit ću ti ljubavi	32
Srce sve jače kuca	34
Dva modra rubina	35
Zovi me u san	36
Pčelica i bagrem	37
Ribica zlatna	38
Nije ti lako	40
Vrućica	41
Putuj tugo	42
Ta predivna kišna noć	43
Roselina	44
Deset dana	46
Ah, ta trgovina	47
Kriv sam	49
Dioptrija	50
Dva voljena druga	51
Za mene nema lijeka	53
U doba sivila malo i ludila	54
Bit će kruha, bit će germe	56
Za rođendan tebi Marina	57
Zašto žuriš niz ulicu	58
Padao sam više puta	60
Mišinčani tiho će poč'	63
Na grobu	65

*Priznajem, kriv sam
tugu ti ukrao nisam.*

A htio sam.

*Priznajem, kriv sam
što srce ti vidio nisam!*

Slijep sam bio.

*Tebi je to bilo
više, od previše.*

